

YAŞA

KÜÇÜK BİR KIZIN KALBI
DÜNYAYI DEĞİŞTİREBİLİR Mİ?

—
Roman
—

SINAN ASLAN

 Doğan
Solibri

Yaşa

YAŞA

Yazan: Sinan Aslan

Editör: Canan Çelik

Yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Kasım 2021 / ISBN 978-625-8474-09-1

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Janr Medya

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 20699

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Yaşa

Sinan Aslan

Küçük bir kızın kalbi, dünyayı değiştirebilir mi?

Uzak...

Mert saate baktı, birazdan “uyanmazsan hayatını mahvederim” dercesine çalacaktı. Alarmı duyar duymaz gözlerini kapayıp dinlemeye başladı. Giderek yükselen sesin içerisinde kayboldu. Günün ilk meditasyonu başlamıştı.

“Yalnız doğdun.”

“Yalnız öleceksin.”

“Her şey sensin.”

“Senden başka kimse yok.”

“Her şey senin bir yansıman.”

“Hiçbir şeyden korkma.”

Bir dakika sonra gözlerini açıp alarmı kapattı. Afet ve Acil Durum Başkanlığı Kuzey Bölge Kurtarma Merkezi’nde geçirdiği yüz on altı gün doğumunun hiçbirinde saat onu uyurken yakalayamamıştı. 1984 model Japon teknolojisini dünyaya tanıtan, “Japon malı kötüdür” söylemini yerle bir eden Sony marka saat, onun biyolojik saatine galip gelememişti.

Günün ilk galibiyetini aldıktan sonra yataktan kalktı. Termosundaki bayatlamış kahveden bir fincan doldurup dışarı çıktı, kaldığı konteynerin önüne oturup birazdan doğacak güneşi izlemek için yerini aldı. İkinci meydan okuması soğuğa karşıydı.

Soğuk havayı ciğerlerine dolduruyor, kahvesinden büyük bir yudum alıyor ve ciğerlerindeki havayı dışarı veriyordu.

Verdiği her nefeste sıkıntılarında biraz daha uzaklaştığını hissederek yeni başlayan güne biraz daha yaklaşıyordu.

Hava yavaş yavaş aydınlanmış, güneş zafer kazanmış orduyuyla evine dönen bir hükümdar gibi ortaya çıkmaya başlamıştı. Güneşle aydınlanan dünya ise hükümdarını gören bir sultan gibi tüm güzelliklerini onun bu cömert varlığına bir hediye olarak sunuyordu. Mert soğuğa karşı kazandığı günün ikinci zaferiyle meditasyonunu bitirdi.

Konteynere giren Mert, YAŞA 301 kodlu cihazı koluna taktı. Bu cihaz son derece tehlikeli bir göreve talip olmuş Afet ve Acil Durum Başkanlığı kurtarma personelinin en önemli ekipmanıydı. Dünyanın neresinde olursa olsun, onu takan kişinin yaşam verilerini ve konumunu maksimum bir buçuk metre sapmayla devlet kontrolündeki ana bilgisayara iletliyordu.

YAŞA dört yıl önce milyarder iş insanı Derviş Faysal'ın finanse ettiği, ülkedeki en dâhi beyinleri bünyesinde barındıran ve daha iyi bir dünya için teknolojik araştırmalar yapan Mete Enstitüsü tarafından geliştirilmişti. Dünyadaki bütün uydu sistemlerini, mobil bağlantıları, GPS'i ve oluşabilen her manyetik alanı kullanarak, bağlı bulunduğu süper bilgisayar sayesinde dünya üzerinde herhangi bir noktadaki konumunu enlem boylam deniz seviyesi yüksekliği olarak kullanıcıya verebiliyordu. YAŞA cihazları, kullanıldığı bu zamana kadar operasyonlarda görev alan kırk sekiz personel ve doksan altı sivilin hayatını kurtarmada direkt rol üstlenmişti. Üreten ekibin lideri ve Mete Enstitüsü'nün başkanı Profesör Ali Turan, görevi zor doğa koşullarında yaşamak ve hayat kurtarıp yaşatmak olan bu kişilerin nerdeyse kolu bacağı kadar önemli bu cihaza YAŞA ismini vermişti. Logosu cihazı takan kişinin rahatlıkla görebileceği şekilde tasarlanmıştı. Bu logo hayat kurtarmak ve hayatta kalmak için yetiştirilen Afet ve Acil Durum Başkanlığı kurtarma personelinin düştüğü zor,

sıkışık, hatta ölümlü burun buruna oldukları zamanlarda dahi ne için orada olduklarını hatırlamasını sağlıyordu. Birimdeki personel için simge hâline gelen logo, sloganla birlikte artık bir künye kimlik olmuş, hatta çoğunun kollarında dövme olarak yer almıştı.

YAŞA 301

YÜZBAŞI MERT ERSOY (A Rh+)

İŞİMİZ ONURLU BİR ŞEKİLDE YAŞAMAK
VE YAŞATMAK

Parkasını giyen Mert kaldığı konteynerden koordinasyon merkezine giden ve buzdan yapılmış bir kumsalı andıran yolda yürümeye başladı. Birim ona bir lojman tahsis etse de, lojmandaki ev formatı onu uzaklaşıp kaçmak ve kafasından çıkarmak istediklerine daha da yaklaştırıyordu. Buraya geliş amacına aykırı olan bu durumu asla kabul etmedi Mert ve merkez binaya yakın, acil durumlarda barınak olarak kullanılan konteynerlerin birinde kalmayı tercih etti.

Sabahki meditasyonunun etkilerinden uzaklaşan Mert, soğğun teninden girerek kemiklerine doğru ilerleyişini hissetti. Merkeze varıp sıcak kahvesini yudumlamak için hızlı adımlarla yürürken durdu. Olağandışı bir sessizlik vardı. Saatine baktı, 7:45'ti ve vardiya değişimine on beş dakika kalmasına rağmen ortalık terk edilmiş gibiydi.

“Nerede bu millet!” diyerek meraklı gözlerle etrafına bakındı. Kendisine bağlı ekip üç vardiya şeklinde çalışıyordu. Bu saatte vardiya değişimi için on altı kişi olmalıydı. Fakat hangarlarla depolarda ve koordinasyon merkezinin arasında kalan, yaklaşık elli dönümlük koca alanda kimseler yoktu. Depoya doğru yürüdü ve içeri girdi. Mert'in geldiğini fark etmeyen ve kendini sosyal medyanın uyuşturucu etkisine teslim etmiş olan depo görevlisi Şener uzanmış, vardiya-

ya değişimini bekliyordu. Arkadan yaklaşan Mert sağ koluyla Şener'in boğazını güçlü ama sıkmadan kavradı, sol kulağına ağzını yaklaştıırıp muzip bir sesle fısıldadı:

“Selam Şener. Ne haber!”

Şener refleks olarak Mert'in kolundan kurtulmaya çalışsa da buna ne cesareti, ne yetkisi, ne de gücü vardı. İlk şoku atlattıktan sonra heyecanlı ve titrek bir sesle, “Mesaim bitti de vardiya değişimini bekliyorum” dedi.

“Şener bir şeyi anlamadım. Vardiya değişimi olmadan nasıl mesaim bitiyor?”

Şener ümitsizce kendini kurtarmaya çalıştı:

“Yani bitmek üzere.”

“Ne zamandır mesainde bizden uzak dünyalardasın! Şunu da söyleyeyim, kameralara bakıp söylediklerinin doğruluğunu kontrol etmeyeceğim. Sana itimadım sonsuz. Hayatlarımız bu kadar birbirine bağlıyken yalan ve güvensizlik yaşanırsa burada olmamızın bir anlamı kalmaz.”

Şener'in aklı karışmış, Mert'in ona bir şeyler anlatmak istediğini anlamıştı. Kameralara bakmayacağını biliyordu. Yalan söyleyip durumdan sıyrılabilirdi. Fakat Mert'in isteği bu değildi. Onun için mesele dürüstlüktü, Şener bunun farkındaydı. Kafasını öne eğdi ve teslim oldu. Mahcup, ardından rahatlamış bir hâle büründü.

“Neredeyse tüm gece böyleydim efendim. Bu sosyal medya bende saplantı oldu. Yardım almam gerekiyor herhalde.”

Özeleştiri karşısında rahatlayan Mert, “Peki diğerleri nerede Şener?” diye sordu. “Ortalarda kimseleri göremedim. Bana söyleyeceğin bir şeyler var mı?”

“Patron, senin bildiğin dışında söyleyebileceğim bir şey yok. Gerçekten bilmiyorum.”

“Hadi o zaman bu insanlar neredeymiş gidip öğrenelim” diyen Mert depo bölümünden bir oksijen tüpü aldı ve kendisini takip eden Şener'le birlikte deponun çatısına çıktı.

Şener endişeli bir sesle sordu:

“Patron o tüple ne yapacaksın?”

“ Bu saatte burada olması gereken insanları şu gördüğün alana toplamak gibi bir planım var.”

“Anlamadım?”

“O zaman keyfini çıkar ve izle.”

Mert olimpiyatlara katılmış bir disk atıcısı gibi tüpü tutamamından kavradı ve deponun yanındaki boş alana fırlattı. Oksijen tüpünün yere temas etmesiyle tahribatı düşük fakat sesi oldukça yüksek bir patlama gerçekleşti. Sesi duyan kayıp ekip hızla boş alanda toplandı. Mert çatıdan tüm sakinliğiyle, olan biteni anlamaya çalışan ekibe baktı. Sonra Şener’e dönerek,

“Biraz daha kafalarını karıştıralım mı?” dedi.

“Sormaya korkuyorum Patron ama ne yapacaksın?”

“Seni şimdi bu çatıdan aşağıya atacağım. Bakalım gerekli müdahaleleri yapıp hayatını kurtarabilecekler mi?”

Şener’in soğuktan kızarmış yüzü duyduğu bu cümle karşısında sapsarı kesildi.

“Tamam, bugünlük bu kadar aksiyon yeter” diye topladı Mert, “O dediğimi bir dahakinde yaparız.”

Gülümsedi ve Şener’e kendisini takip etmesini işaret ederek merdivenin kapısına yöneldi.

Patronun cümlesinin şaka olduğunu hissetse de yüzde bir ihtimal gerçek olma olasılığı Şener’in neredeyse tüm ayarlarını bozmuştu. Bozulmayan tek şey, bir daha asla görevini bırakıp da işi dışında başka bir şeyle uğraşmayacağına dair verdiği karardı.

Merdivenden inerken Mert’in telefonu çaldı. Sakin bir şekilde telefonu açtı. Arayan vardiya sorumlusu Çavuş Muzaffer’di.

“Patron ufak bir patlama oldu. Deponun sağındaki alanda bir tüp patlamış. Tahribat yok. Bunu hangi aşâğılık herifin

yaptığıysa bilinmiyor. Ama hiç merak etmeyin. Buna kimin neden olduğunu bulup canına okuyacağım.”

“O alandakiler kimseyi görememiş mi?”

“Yok Patron, kimsenin görmediği bir anda oldu.”

“Peki, haberdar et” diyen Mert telefonu kapadı.

Mert’in rahatlığı karşısında Çavuş Muzaffer’in kafası karışmıştı. Çünkü böyle bir olay karşısında patronun bu kadar sakin olması imkânsızdı.

Mert suratında bir tebessümle, yavaş ama periyodik alkış temposuyla kalabalığa doğru yaklaştı. Çavuş Muzaffer dışındaki ekibin tüm üyeleri ne olup bittiğini amirlerinin arkasında yürüyen depocunun yüzünden anlamaya çalışıyordu. Fakat Şener arkadaşlarıyla göz temasından kaçınarak amirinin iki metre arkasında yürümeye devam etti. Kalabalığa yaklaşınca Mert söze girdi:

“Reaksiyon süreniz iyi. Fakat Alan Üç’te birileri olsaydı, patlamanın neden kaynaklandığı hakkında bir fikriniz olacağından bu süre daha da kısalabilirdi.”

Duraksadı. Karşısındaki kalabalığı şöyle bir hızlıca süzdükten sonra devam etti:

“Eğer bu alanda birileri olsaydı... Düzeltiyorum, geldiğim de ortalıkta birilerini görseydim depocuyu ve bir oksijen tüpünü yanıma alıp çatıya çıkmazdım. Çatıya çıkıp etrafa bakındığım anda dahi birilerini görseydim, size bir şeyler anlatmak için şu lanet tüpü aşağıya atıp patlatmazdım.”

Mert gözlerini vardiya sorumlusu Çavuş Muzaffer’e dikti:

“Tabii bir de patlamadan sonra çobansız koyun sürüsü gibi gezmemeniz ve ne yaptığımızı bilmeniz gerekiyor.”

Ekip bunun sonucunda bir yaptırım olacağını biliyordu. Fakat patlamanın Üs Amiri Yüzbaşı Mert Ersoy’dan kaynaklandığını öğrenmeleri onları rahatlatmıştı. Çavuş Muzaffer kendilerini savunma amaçlı birkaç cümle söylemek istese de gerginliği arttırmamak için Mert’in sözünü kesmedi. Fakat

Mert'in hiç gergin bir hâli yoktu. Sözlerine devam etti:

“Arkadaşlar bakın kimseyi eleştirmiyorum. Bir problem varsa bu hepimizin problemi. Sonuçta bizler asker değiliz. Ama burası bir savaş alanı. Görevde veya operasyonda her zaman savaş hâlindeyiz ve en büyük düşmanımız insanları kurtarıırken karşılaştığımız fiziksel zorluklar değil. Buradaki esas düşmanımız, geride bıraktığımız sevdiklerimiz, görev bitince bineceğimiz garajdaki yeni arabamız, ev kredisi borcumuz yani bizi buraya, geldiğimiz yere bağlayan her şey. Nefsinizi, alışkanlıklarınızı ve geride bıraktığınız hayatınızı görev sürenizce kafanızdan çıkaracaksınız. Bunlar sizi; potansiyelinizi, yeteneklerinizi, konsantrasyonunuzu, sabrınızı ve iradenizi bir kanser gibi sarmış. Kiminde az, kiminde çok. Ama hepsini tedavi edip bu problemleri beraberce çözeceğiz. Ve bunlar kızgınlıkla söylenmiş şeyler olarak da kalmayacak. Haftada iki gün bu konuyla ilgili ikişer saatlik toplantılar yapacağız. Konusu: Nefsimizi köreltmek, her koşula hazır olmak.”

Çavuş Muzaffer'in aklı, patlamanın sorumlusunun Mert olduğunu bilmeden söylediği “aşağılık herif” ve “canına okuyacağım” sözlerinde kalmıştı. Bu konuda özür mahiyetinde bir açıklama yapmak istedi. Ama ardından, daha da ezilmenin iyi bir fikir olmayacağını düşündü. Silkindi ve ekibini kendince kurtarmak için konuşmaya başladı:

“Patron biz her zaman hazırız. Bunun için eğitildik. Fakat sen bizi her zaman olağandışı durumlarla sınıyorsun. Bu nedenle hazırlıksızmışız gibi görünüyoruz sana. Lütfen empati yap. Farz et ki kafana boş bir silah dayadım şu an ve senin silahın boş olduğundan haberin yok. Tetiği çektim. Ne yapabilirsin? Hiç beklemediğin birinin kafana silah dayaması karşısında ne hissedersin? Kimse sana, ‘Neden bunu engelleyecek bir şey yapamadın?’ diyebilir mi? İşte bizi tam da böyle zor durumlara sokuyor ve akabinde başarısızmışız gibi

gösteriyorsun. Lütfen biraz empati! Altı aydaki on dört kurtarma görevinde zayıt vermeden, yüzde yüz başarı sağlamış bir ekip var karşında. Bence biraz anlayışı ve şımartılmayı hak ediyorlar.”

Çavuş Muzaffer ilk kez ekibi karşısında amirine tatmin-kâr olduğunu düşündüğü bir karşılık vermenin mutluluğunu yaşarken, Mert arkasında duran Şener’in kulağına bir şeyler söyledi. Şener koşar adım depoya gitti ve 9 mm’lik bir silahla geri döndü. Mert silahı eline alıp kontrol etti. Ardından ekibe dönerek, “Arkadaşlar,” dedi, “Muzaffer Çavuş empati yapmam için güzel bir örnek verdi. Şimdi kendisinden isteğim, elimdeki boş silahla bunu uygulamalı olarak göstermesi!”

Çavuş Muzaffer bu istek karşısında şaşırılmıştı. Mert, Çavuş’a yaklaşıp burun buruna geldi ve “Bir hakkın var” diyerek silahı eline tutuşturdu. Yaptığı güzel konuşmayı uygulamayla taçlandırmanın hevesiyle yakın mesafeden silahı Mert’in kafasına dayadı Çavuş. Tetiği çekmeye çalışsa da çekemedi. Silaha bakınca emniyetinin kapalı olduğunu gördü. Tam emniyetini açmak üzereyken Mert hızlı bir el hareketiyle silahı kapattı ve namluyu havaya doğrultup ateş etmeye başladı. Silah doluydu! Bu, başta Çavuş Muzaffer olmak üzere herkesi şoke etti.

Mert, “Arkadaşlar hazırsınız, fakat her şeye değil!” dedi, “İçinde bulunduğumuz ortamda ben bile her şeye hazır değilim ve olamayacağım da. Ama yaşamak ve yaşatmak için en hazır ben olacağım. Siz de benim gibi aramızdaki en hazır kişi olmak istiyor musunuz? Unutmayın; yaşamak ve yaşatmak için!”

Topluluğun yaşadığı şok hayranlığa dönüştü. Tek bir sesle ve aynı anda, “Evet!” diye bağıldılar.

Hızını alamayan Mert, Çavuş’un arkasında bekleyen yeni pilotlardan Burak Arslan’ı yanına çağırıldı.

“Merhaba Burak. Nasılsın?”

“İyiyim efendim.”

Burak, Mert'e "Patron" diyemeyecek kadar çaylaktı henüz. Orada bulunduğu on sekiz günden beri hiç göreve çıkmamıştı.

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi altı efendim."

"Ailevi durumun ne?"

"Evliyim efendim. İki yaşında bir kızım ve iki ay sonra dünyaya gelmesini beklediğimiz bir oğlumuz var."

"Niye aileni bıraktın da buralara geldin?"

"Efendim, küçüklüğümünden beri Afet ve Acil Durum Birimi'nde çalışmak hayalimdi."

"Onu sormadım. Niye bulunduğun şehirde bu işi yapmak varken, evinden bin kilometre uzakta, bu soğuk, ıssız ve ruhsuz yerde görev yapmayı tercih ettin?"

"Efendim buradaki kazancım orada kazandığımın iki katı. Ailemin hayat standardını yükseltmek ve çocuklarımın iyi eğitim almasını istiyorum. Bunun için paraya ihtiyacım var. Hem burada aldığım referans bulunduğum şehirde daha hızlı yükselmemi sağlayacak."

"Bu kadar mı?"

Mert istediği cevabı alamamıştı. Bunu hisseden Burak duraksadı ve düşünmeye başladı ama bu sefer aklıyla değil, yüreğiyle. Ardından gerçek duyguları ağzından dökülüverdi:

"Efendim bu sadece para ve kariyer için yapılabilecek bir iş değil. Yaşadığım dünyada kurtardığım bir insanın ruhunda bir iz bırakmak istiyorum. Buranın da bana bu fırsatı vereceğine eminim."

Mert, Burak'ın omuzlarını sıkıca kavradı, "Umarım o fırsat geldiğinde her şey yolunda gider" dedi.

"Umarım efendim."

Mert karşısındaki genç adama şefkatli gözlerle baktı ve "Teşekkürler çaylak" diyerek ensesini sıvazladı. Ardından Çavuş Muzaffer'e dönüp sordu:

Kilometrelerce derinlikte gizemli bir yarık... Sultan Esmâ Yarığı... Kurulan dev platform... Dünyanın dört bir yanından ziyaretçiler... Platformla derinlere yolculuk... Beklenmeyen son... Daha doğrusu başlangıç... YAŞA adlı cihazdan gelen yaşam sinyali... Gizemli derinliklerden yükselen küçük bir kızın kalp vuruşları... Nefesini tutan dünyanın kalp kesilişi...
Ve zamana karşı soluk kesen bir yarış...

Kişisel hırsların siyasete alet edilişi, entrika, acımasızlık, karşı koyuş, sevginin gücü, gizem, cesaret, umut...

YAŞA'yı okumak, değişik bir deneyim. Kitabı okumaya başlıyorsunuz ve yazar sizi soluk soluğa izlemeye başladığınız bir filmin içine çekiyor! Üstelik ortada görüntü yönetmeni yok: Sizsiniz! Oyuncular sizin düşlediğiniz yüzlere sahip, mekânlar siz nasıl düşünüyorsanız öyle!

"Ben hiç hayal kuramam" diyenler, nasıl da hayal kurabileceğinize tanık olacaksınız!

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 49

ISBN 978-625-8474-09-1

ISBN 978-625-8474-09-1

9 786258 474091

 Doğan
Solibri